

Šesté přikázání

„Máš chlapa, jakýho by ti mohla každá závidět. Vím i o takových, který by se před ním plazily a odečítaly mu přání z očí. Tohle,“ zalétla Milada nenápadně očima k mému choti, „to je zhmotněnej sen všech manželek bez rozdílu povah, vkusu, charakteru i náboženství.“ Vzdechla, labužnický si olízla rty a rychle se chopila sklenky s vínem. Mě však neoklamala. Věděla jsem své, i když na milenku mého okouzlujícího muže byla přece jen poněkud stará. Odehrálo se to asi před deseti lety na jedné naší zahradní párty, ale je nepodstatné, kdy to bylo. Důležité je, že k podobným poznámkám docházelo vždycky. Od okamžiku, kdy trochu odrostly děti a my začali pořádat podobné sešlosti pro přátele a kolegy. Musím upřesnit, že téměř výhradně jeho přátele a jeho kolegy. Se strmým růstem Arturovy závratné kariéry jich úměrně přibývalo ve stejném rytmu, jako těch mých ubývalo. Ve vašem niterném životě totiž nemohou obstát lidé, se kterými neovládáte mluvit upřímně. Nemůžete jim prozradit, co vás trápí. Co požírá vaši duši i tělo, vydlabává mozek, zachvacuje organismus jako rakovina, zákeřně a definitivně. Drtí a vymazává vaši osobnost z vědomí i světa. Nemůžete, protože máte úžasného muže se skvělou kariérou, kterého všichni uznávají, respektují a milují, od dětí po posledního vrátného v nadnárodní firmě, kde je generálním ředitelem.

Sedím na posteli a dívám se na něj. Je opravdu krásný. I po pětadvaceti letech manželství, které jsme do penzionu Studánka přijeli oslavit. Prohlížím si pohlednou, charismatickou tvář s jemnými vráskami a v duchu odpouštím všem jeho milenkám. Neodpouštím jen sobě. Musím být však spravedlivá. Se sofistikovaným a precizním rozmyslem, s jakým ostatně činí vše, mně dopřál dostudovat práva, vykonat rigorózní zkoušky a obhájit titul JUDr. Počítá a porodit dvě děti, kterým na pár let poskytl matku se zdravou duší i tělem. S kariérou v advokacii, na kterou jsem pomýšlela, zametl s pobouřeným:

„Nebudeš hájit grázly, kteří na to mají! Musíš pracovat ve jménu spravedlnosti, co nejvíce se jí přiblížit a uplatňovat ji v souladu se svědomím.“ Jak dobře už tehdy věděl, že v úloze soudkyně v jurisdikci trestního práva si svůj pohár jedu vychutnám nejlíp a do dna. Že při každém rozsudku nad vrahem, úchylem či násilníkem se nade mnou bude vznášet přízrak Arturovy vychechtávající se tváře zrůdy. Apel na jeho i mé svědomí, který mi utahoval smyčku při každém jednání a s odchodem odsouzeného vzplál jak oheň.

Kdysi v mládí jsem měla kamaráda. Krásný a chytrý kluk, expert na Amazonii, konkrétně rostlinstvo. Vystudovaný přírodovědec s postgraduálem, leč homosexuál. Nebylo to jako dnes, za totality nebyli gayové a lesby režimem tolerováni, leckdy byli dokonce perzekuováni. Ústav botaniky, kde pracoval a snažil se svoji odlišnou identitu tajit, jak se dalo, ho jako jednoho z nejlepších vědců poslal na výzkumnou stáž do peruánských And. Tam kvůli kvalitní závlaze roste množství léčivých bylin, které bylo potřeba najít a popsat. Podařila se mu tenkrát neskutečná věc. V Amazonii žijí dosud kmene, které se úplně distancují od jakéhokoli styku s civilizací a lidmi vůbec. Pečlivým a nenápadným sledováním se mu bůhvíjak postupně povedlo získat důvěru příslušníka jednoho kmene, aniž by byl zabit nebo zraněn. Sám s odstupem nechápal, jak se mu to podařilo a kolik při tom riskoval. Z hlediska výsledků výzkumu, který po něm katedra požadovala, to však byla výhra jackpotu. Nenašel by se lepší odborník na peruánské byliny než domorodec, indián, který odtud nikdy nevytáhl paty, a byliny požívá a léčí jimi od nepaměti. Jeho mise tak měla nebývalý úspěch. Mimo precizně

zpracovaného výzkumu přivezl tajně i něco pro sebe. Jednalo se o směs bylin, které při různém poměru působily buď jako prostředek pro povzbuzení srdeční činnosti, srovnání krevního tlaku nebo jako třaskavá smrtící směs tvářící se jako akutní infarkt myokardu. Prudký jed, který okamžitě po pozření ucpe koronární tepnu přesně nad jejím větvením. Postižený rychle upadne do šoku, a pokud mu není bezprostředně podán lék k rozpuštění trombu, umírá. Byl naivní idealista, věčný snílek, veskrze dobrý a čestný člověk a ti to nemají lehké v žádném režimu. Samozřejmě nemohl přivést extrahovaný výtažek, byliny měl v nádobě jako ostatní vzorky. Popovídal si s kamarádem chemikem a ten mu poradil účinný stabilizátor, zbytek doladil sám. Jako by tušil, že přijde chvíle, kdy nebude moci snést život. Nedala na sebe dlouho čekat. Vykašlal se na něho přítel, kterého miloval, a navíc se mu postaral o diskreditaci v ústavu. Prostě ho znemožnil v práci... Prozradil dost nevybíravým způsobem jeho odlišnou orientaci a obvinil ho z distribuce drog, kterou prováděl on sám. O tom jedu jsem věděla jen já. Poslal mi dopis den předtím, než si ho vzal. Dokonce v něm vtipně poznamenal, že je sám svého jedu strůjcem a popsal, kam jeho zbytek schoval ve sklepní kóji v domě, kde bydlel. Měla jsem náhradní klíče pro všechny případy a ze staré známosti. V dopise mi podrobně vysvětlil, proč vzdává život a také vyčerpávající informace o tom jedu. Napsal, že nad ním strávil bezpočet hodin a vypiloval ho k dokonalosti. Tímto bizarním způsobem mi ho vložil do rukou, aby jeho práce nepřišla vniveč. Věřil jenom mně. Tenkrát jsem mu měla dokonce za zlé, že mi hodil na bedra takovou odpovědnost. Dodnes netuším, co si vlastně představoval. Jak s jeho patentem, zdárně vyzkoušeném vlastní sebevraždou, seznámím vědeckou obec nebo dokonce veřejnost? Ne... Dokonce ho ani nepitvali, neměli k tomu nejmenší důvod. Koroner na místě konstatoval akutní infarkt myokardu jako následek nezvládnutého stresu. Stalo se mu to totiž v práci, při disciplinárním řízení, kde se měl dozvědět ortel komise. Sekretářka mu dvacet minut předtím přinesla bylinkový čaj.

Odhlédnu od zkoumání obličeje svého muže k nočnímu stolku. Hrunku od bylinkového čaje, který léta užívá na posílení imunity a drobné skleněné ampulky se zbytkem bělostného prášku. Arturova tvář už vlastně není tak spanilá, bezchybná. Zračí se v ní křeč, stopa posledního zápasu, možná jediného výrazu, který nebyl kamufláží pro okolí. Děti, kolegy, kamarády... Já ho však dobře znám. Ten skutečný, obscénní, požívačný, perverzní a ...nelítostný. Oheň v mém nitru dohořívá. Program víkendového pobytu u příležitosti výročí svatby splněn. Abych ho sem dokázala vytáhnout, slíbila jsem mu všechny úchylné sexuální hrátky, na které si vzpomene, a kterými mě dlouhá léta týral a ponižoval. Zabíjel po kouskách mé tělo i duši, aniž si kdokoli čeho všiml. Dokonalý muž měl zemřít po vyčerpávající námaze při bouřlivém milování se svou ženou. Na infarkt. Stopy jedu nezjistitelné a pochybuji, že by se hlubším zkoumáním příčin smrti někdo zabýval. Rizikový věk, stres, přetížení, nadměrný sexuální výkon...chá! Zabíla jsem svého vraha a část mého svědomí je spokojená. Ta druhá však hrozí, že z doutnajících uhlíků vykřeše nový požár. Obrovský, ničující a mnohem nebezpečnější. Jak to tenkrát Artur říkal? Dbej, ať jsi spravedlnosti co nejbliž? Uplatňuj ji v souladu se svědomím? Měls pravdu, miláčku. Zabíla jsem také milujícího a milovaného otce dvěma dětem, vynikajícího šéfa, vstřícného a chápavého zaměstnavatele, skvělého kolegu a úžasného kamaráda. Že to nikdo neví a nikdy nebude ani tušit, protože moje kamufláž si s dokonalostí té tvé nezadala?

Ale to se hluboce pleteš! zařvalo mé svědomí a vytáhlo sirky, že ten skomírající ohýnek přiživí. *Ty, velevážená soudkyně, ty, odsuzující vrahy, úchyly a násilníky... ty to budeš vědět po celý čas, který ti zbývá. Padni komu padni, tak asi vypadá ideál spravedlnosti,* vmlouvalo se. *Můžeš k němu přispět a já ti odpustím. Jsi na řadě...*

Ale vždyť přijdu o děti, známé, svoji práci, chytala jsem se v duchu zoufale posledních stébélek.
Zbytečně, o ty jsem už přece přišla. Ano, jsem na řadě.